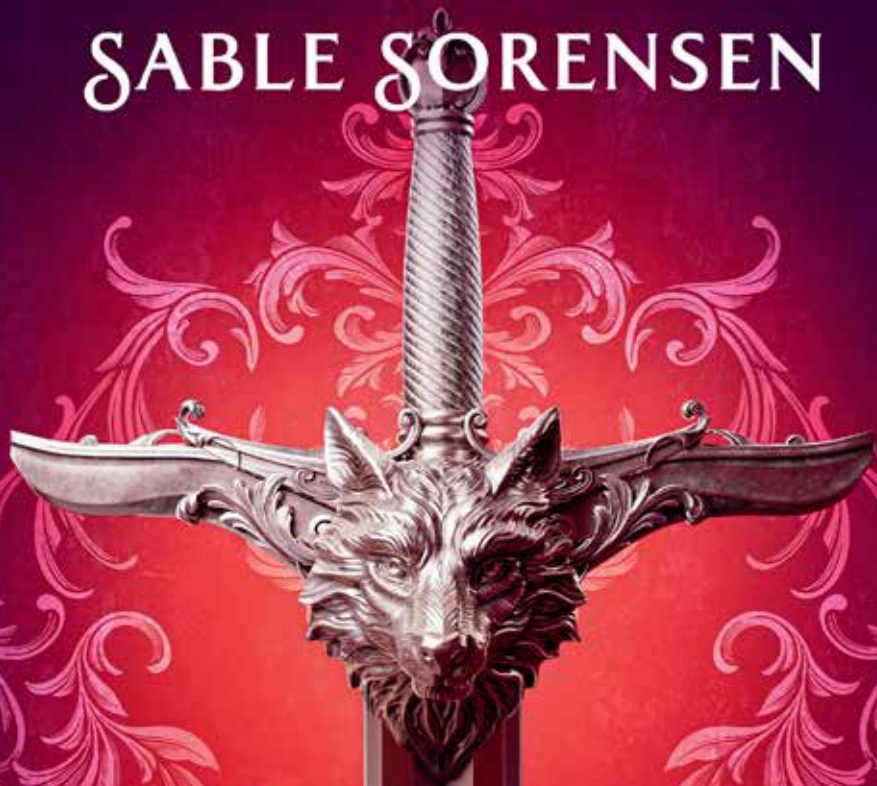

SABLE SORENSEN

DIRE
BOUND

A FARKAS
KÖTELEKE

Dream
válogatás

CSAKIS AZ ARRA MÉLTÓK ÉLHETIK TÚL A PRÓBÁKAT. ÉS Ő KÉSZ MINDENT KOCKÁZTATNI.

Meryn Cooper mindig is gyűlölte a Társultakat, azon elit harcosokat, akik mentális köteléket létesítenek az erős és ádáz rémfarkasokkal, melyek hátán lovagolnak. Míg a Társultak luxusban élnek, Meryn keményen küzd azért, hogy családja ne süllyedjen a mélyszegénységbe. Amikor kishúgát elrabolják az országukkal évszázadok óta harcban álló vérszívó szörnyetegek, a lány világa darabjaira hullik, és egyetlen célja, hogy bármi áron megmentse testvérét.

Ennek érdekében belép a seregbe, itt azonban rögvest halálos Társulási Próbák között találja magát, ahol egyetlen ballépés is az életébe kerülhet. Kötelék béklyózza egy vad rémfarkashoz, a többi elit újonc azt várja, hogy mielőbb Meryn közrendű vérért ontsa, a jeges szívű és gyönyörű oktatója, Stark Therion pedig készen áll a legkisebb gyengeségre is büntetéssel reagálni.

Úgy tűnik, hogy minden és mindenki Meryn ellen van, vagy mégsem? A veszélyesen jóképű koronaherceg figyelme újabb céltáblát rajzol a lány hátára, és a királyi kastély folyosói sötét titkokat rejteneek...

18+

SABLE SØRENSEN

a két fantasyrajongó, Eliza és Annie írói álneve. Mind a ketten varázslók, mágikus lények és epikus szerelmi történetek örök bűvöletében nőttek fel. A barátnők azért fogtak össze, hogy vakmerő hősnőket felvonultató erotikus románcokkal, valamint olyan hatásos történetekkel szórakoztassák az olvasóikat, amelyek a hatalommal bírók és a kiszolgáltatottak végtelen küzdelmét mutatják be.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.sablesorensen.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatas

DRAGONS
Dream
válogatás

„KészüljeteK, romantasy-rajongók! Egy új, lenyűgöző szerelmi történet van felemelkedőben!”

PEOPLE MAGAZINE

„A Dire Bound – A farkas köteléke a romantasy műfaj legjobb elemeit vonultatja fel: lassan izzó románc, sors által összekötött társak és ellenségekből szerelembe forduló történet. Ha pedig egy különleges csavart is keresel a vámpírok és vérfarkasok világában, akkor ezt neked találták ki!”

BOOKTRIB.COM

„Ez a világépítés egyszerűen magával ragadó. Ritka, hogy egy történet úgy tud lelkesíteni az új elemekkel és helyszínekkel kapcsolatban, hogy azt a karakterekkel együtt fedezed fel. Azonnal beszippantott a történet és a szereplők világa; velük örültem és sírtam.”

AMAZON

„A falkadinamika, a stratégiák és a mágia... itt minden tökéletes. És Anassa! Tényleg ő a legnagyobb, legvagányabb és legikonikusabb farkaslány, akivel találkoztam az eddigi olvasmányaimban. Közben az utolsó néhány fejezet teljes testet-lelket megmozgató élmény volt. Libabőr, sikítozás, fálbámulás. Azonnal kell a második rész!”

GOODREADS

Dream
válogatás

SABLE SORENSEN

DIRE
BOUND
A FARKAS
KÖTELÉKE

— részlet —

*Dream
válogatás*

1

A jobb szemembe vér csöpög. Egy csepp. Kettő. Egyszerre vakít el és mar. Felszisszenek, fájdalmasan nyöszörgök. A szemembe folyó vér kibaszottul éget.

A fájdalom valódi.

A nyöszörgés nem.

Ha van egy dolog, amit életem huszonhárom éve alatt megtanultam, akkor az ez: a fájdalmak közt vergődő nők látványa magabiztossággal tölti el a férfiakat. A felszínre hoz valami mélyen bennük élő, ösztönös késztetést, amitől azt hiszik, náluk van az előny, akkor is, ha minden logikus bizonyíték azt ordítja, hogy ez nem így van.

A magabiztosság hanyaggá teszi a férfiakat.

A hanyag férfiak pedig könnyű célpontok.

Ma este éppen a Déli Negyed egyik régi parázsborraktárában vagyunk, amelynek levegője bűzlik a rothadó gyümölcs szagától. A ring széle mentén fáklyák égnek, megvilágítva harcunkat, és minden egyébre vergődő, táncoló árnyakat vetve. A tömeg szinte néma az izgalommal vegyes várakozástól, a helyiség azonban még így is zsúfoltnak tűnik.

Helyes. A nagyobb tömeg nagyobb nyereséyalapot jelent.

Hangos *puff, puff, puff* hallatszik, ahogy az ellenfelem súlyos léptekkel lassan odajön hozzám. Jókora, húsos férfi, aki vagy tizenöt centivel fölém tornyosul, kétségkívül azt hiszi, ez erősebbé is teszi őt nálam. Nem az a fajta ember, aki értené, milyen halálos is lehet a kecsesség.

– Elérem, hogy még azt is megbánd, hogy megszületté, kicsi lány! Zárt koporsós temetésed lesz.

Istennőm, de unalmas ez a pasi! Azonban a vad ordítózás alapján a közönségünk odáig van a műsorért.

Még több vér csöpög a szemembe. Jól homlokon kapott azzal a jobbhoroggal, ezt el kell ismernem.

Gyengeséget színelve oldalra fordítom a fejemet, és orcámat a küzdőtér keményre taposott földpadlójának nyomom. A minket mohón bámuló közönség sorai közt hirtelen mozgás villan, ahogy valaki a ring széle felé furakszik.

Lee. Biztos éppen most szabadult a melóból.

Izmos karját keresztbe teszi széles mellkasa előtt, makulátlan küldönctunikája rettenetesen kirí ezen a züllött helyen. Aztán egyik szemöldökét kedélyesen felhúzza vet felém egy pillantást.

Szinte a fülemben hallom mély hangját: *Ne játszadozz már veled, Meryn, csak fejezd be, hogy aztán élvezhessük az esténket!*

Természetesen igaza van. Én is sokkal szívesebben terpeszkednék most az ölében, mint hogy hanyatt heverjek ebben a bűzös gödörben.

Akkor hát gyerünk! Fejezzük be a műsort!

Az ellenfelem még közelebb jön, mire ismét felnyögök, és várom, hogy elérjen a pont megfelelő helyre. Hiába szúrja ki majd a szemét – hiába nyúlok ehhez a trükkhöz szinte minden egyes harc alkalmával –, még csak észre sem veszi a csapdát, melyet neki állítottam.

Nem *akarja* észrevenni, mert gondom volt rá, hogy magabiztosnak érezze magát. Hogy biztos legyen abban, ő lesz az, aki leveri Meryn Coopert, a Keleti Negyed hírhedt Kóbor Macskáját.

A barom.

Végre mellém ér, készen arra, hogy megragadjon vagy rám üljön, vagy nekiálljon fojtogatni – valami kiszámítható. A tömeg ismét felmorajlik – az egész teremre való, habzó szájú, részeg

szerencsejátékos azért imádkozik, hogy a fickó jól elkapjon, hogy a nő ellen tett fogadásuk hasznot hozzon.

Lehajol hozzám, bűzös lehelete megcsapja az arcomat, és ekkor mozgásba lendülök.

A lábamat az övébe akasztom, majd minden csepp erőmet összeszedve térdhajlatának puha húsába döföm a sarkamat. Aztán oldalra gördülök, el az útjából, majd a következő pillanatban talpra pattanok.

– Bassza meg! – A fickó a földre csapódik, még hozzá akkora erővel, hogy beleremeg a padló a talpam alatt. Hallom, ahogy a levegő zihálva kiszakad a tüdejéből.

A pasas a tenyerét maga alá húzva megpróbál feltápászkodni, azonban még mielőtt ennél többre juthatna, lecsapok. Orron rúgom, kiélvezve a törés édes recsenését. Az arcán rubintvörös vér folyik végig és csöpög a padlóra. A rúgás ereje hátralöki őt, egyenesen a seggére.

Még azelőtt rávetem magamat, hogy ismét megpróbálhatná összeszedni az erejét – ágyékon térdelem, hogy a padlón tartsam. Aztán oda is szögezem, gyors ütések sorozatát záporozva az arcára. Nincs szándékomban megölni – mocskosan küzdök, de nem ennyire. Arra viszont gondom lesz, hogy a padlón maradjon.

A bütykeim felrepednek a rajtuk lévő hegek és bőrkeményedések mentén, mire vér folyik végig behajlított ujjaim közt. Egy pillanatra átengedem magamat a fájdalom kiváltotta adrenalinlöketnek és annak a tiszta fókusznak, amit ez ad nekem.

Aztán úgy a férfi gigájának szorítom az alkaromat, hogy fuldadozni kezdjen.

– Feladom!

Nyitott tenyérrel felképelem. Csakis a móka kedvéért, csakis azért a drámai hatásért, ahogy a feje oldalra bicsaklik.

– Hangosabban. Mintha komolyan is gondolnád. Hadd hallják a hangodat egészen fenn a kastélyban!

– *Feladom!*

A tömeg haragos motyogásban tör ki, ahogy eleresztem a férfit, majd felállva letörölöm a vért a homlokomról. A ma esti összecsapások házigazdája, egy dús bajszú, pocakos fickó belép a ringbe, a magasba rántja a csuklómat és kijelenti:

– A győztes a Kóbor Macska! A következő harc húsz perc múlva kezdődik.

Pénz cserél gazdát, aminek a nagya azon kevesekhez kerül, akiknek volt annyi eszük, hogy rám tegyék az ezüstjüket.

Egy kicsit mindig meglep, milyen rengetegen fogadnak az ellenfelemre. Akkor is, ha a múltbeli események azt súgják, nem ezt kéne tenniük.

Egy törölköző csapódik az arcomba, majd lekapva azt magamról az edzőmmel és szomszédommal, Igorral találok szembe magamat, aki cserzett, barna arcán értelmezhetetlen arckifejezéssel vizslat engem. A ring korlátja alatt átbújva odalépek hozzá és felé nyújtom a kezemet.

– Mindig egyenesen a pénzre mész, mi? – morogja Igor.

– Hogy én? – A hangom magasan és édesen cseng, miközben a pilláimat rebegettem. – Egy olyan kifinomult úri hölgynek, mint jómagam, soha még csak eszébe sem jutna egy olyan bárdolatlan dologgal törődnie, mint az ezüst. Engem csakis a tea, a ruhák, meg a pletyka érdekel.

– Csak óvatosan, a végén még megint vérezni kezd az a seb a homlokodon. – Igor a kezembe nyomja a nyereményemet. – Ügyes voltál, kölyök! Bár szerintem egy kicsit túlnyújtottad. Csatlakoznod kellene egy szintársulathoz ezekkel a fájdalmas nyögéseiddel.

Megrántom a vállamat, miközben megszámolom az érméket, és fejben gyorsan matekozom egy sort. Nyolc ezüstöt nyertem ma, ami a következő két hétre fedezi anya gyógyszerét a patikustól.

– Te is tudod, hogy a közönségnek némi reményre van szüksége, Igor. Mindenki jobban szórakozik, ha azt hiszik, van esélyük.

– Ha ez kell ahhoz, hogy nyerj, kölyök... – A kezembe nyom egy kulacsot, én pedig nagyot kortyolok belőle. – Davey szervez egy harcot Colbridge ellen két hét múlva. Emlékszel arra a sikamlós szarházirra tavalyról? Lenne kedved megint nekimenni?

Megropogtatom a nyakamat, majd Leet keresve végighordozom a tekintetemet a zsúfolt termen. Még a szokatlan magassággal is nehezemre esik ellátni a nyüzsgő térben lézengő fejek felett.

– Persze, amennyiben eléred, hogy a bukik szerint rosszak legyenek az esélyeim. A patikus megemelte az árakat. Állítólag egyes hozzávalók, melyekre szüksége van, a fronthoz közel nőnek, és emiatt nehéz lett őket beszerezni. Legközelebb kétszer ennyit szeretnék keresni.

Az Igor homlokát állandó jelleggel barázdáló bosszús ráncok elmélyülnek. Morcos képű fickó, mindig is az volt, amióta csak ismerem, márpedig egész életemben ismertem.

Most valószínűleg fel fogja ajánlani, hogy beszáll anya gyógyszerének árába, amit már évek óta folyamatosan visszautasítok. Mindenkinek rosszul megy a sora.

Eszem ágában sincs annak az oka lenni, hogy kevesebb étel kerüljön Igor asztalára. Majd csak megleszünk valahogy – mindig megvagyunk.

Ebben a pillanatban aztán egy meleg kar fonódik a vállamra, az orromat pedig megcsapja a fenyőszappan illata, ami olyan ismerős, hogy rögtön ellazulok tőle. Nekidőlök Lee kemény testének és felnézek az arcára – finom borostával fedett állkapcsának markáns ívére, káprázatos, tengerkék szemére.

Sosem marad le a küzdelmeimről, és mindig örömet okoz nekem azzal, hogy személyében akad valaki, aki egyszer az életben végre rendíthetetlenül és megbízhatóan támogat engem.

Lee megvillant felém egy komisz vigyort, amibe belefeszül a combom, majd a magasba emel egy apró, csilingelő erszényt.

– Ügyesen küzdöttél, cica. Vegyél valami szépet a húgodnak a nevemben a névnapijára! – Azzal a zsebembe csúsztatja az erszényt, miközben én meg, kétségbeesetten vágyva az érintésére, felágaskodom, a karomat a nyaka köré kulcsolom, és magam felé húzom az arcát.

Még mielőtt megcsókolhatnám, torokköszörülést hallok, mire, bár az elmémet már ellepte a vágy köde, felpillantok.

– Megyek, beszélek Davey-vel a következő összecsapásról – mondja Igor, félszegen egyik lábáról a másikra állva. – Hagylak is titeket. Majd keress még meg, mielőtt hazaindulsz, Meryn!

Sarkon fordul és gyorsan odébbáll, mire nem állom meg, hogy el ne kacagjam magamat.

– Szegény Igor! Szerintem traumatizáltuk.

Lee lomhán levigyorog rám, miközben keze a csípőmre csúszik, és sötét ígérettel telve megszorítja azt. A fülemhez illeszti az ajkát.

– Örülök neki, hogy nem képes olvasni a gondolataimban – suttozja, a szavaiban rejlő forróságtól pedig hevesen kezd el verni a szívem. – Akkor soha többé még csak rám sem tudna nézni.

Közelebb húzódok hozzá, ám ekkor hirtelen valami zavargás tör ki. Egy zilált férfi küzdi át magát a tömegen.

Sárgás, zavart tekintete haragtól metszőn mered rám.

– Te szuka! – A férfi szavai összefolynak, ahogy előretántorog.

– Elcsaltad a fogadást, te hülye kis ribanc! Tudom, hogy elcsaltad!

Felkacagok.

– Te ezzel a szájjal csókolod édesanyádat?

Lee hűvösen szemléli a jelenetet, szája sarka egy pillanatra jókedvűen felfelé ível.

A férfi előránt egy kést a zsebéből, aminek tompa éle megvillan a fényben. Mindig akad legalább egy fickó, aki képtelen elviselni, hogy nyerek, aki hagyja, hogy ez a szakadék szélére taszítsa őt.

– Elveszítettem miattad az utolsó ezüstjeimet! Ezért még megfizetsz!

Felém csap a késsel, azonban még mielőtt akárcsak egyetlen újabb lépést tehetne, már mozgásba is lendülök. Hevesen meg-rúgom a csuklóját, mire a kés kicsúszik a markából. Még azelőtt elkapom, hogy akárcsak pisloghatna, majd egyetlen, gyors mozdulattal az ádámcsutkája alá szorítom azt.

– Mi is volt itt pontosan a terv? Arra készültél, hogy... mit is teszel? Egy szánalmas kis konyhakéssel felfegyverkezve nézel szembe azzal a személlyel, aki éppen az imént nyert meg egy brutális harcot, jókora közönség szeme láttára? Sarokba szorítás ezzel a rettentő veszélyes fegyverrel, amivel olyan jól bánsz?

Még jobban a torkának nyomom a kést, mire keskeny csíkbán vörös vér buggyan elő a penge alól. A férfi felszisszen. Az orromat megcsapja a vizelet bűze, és rádöbbenek, hogy összecsinálta magát. Szánalmas.

– Ezt kapod, amiért egy nő ellen fogadtál. Tűnj innen a piszába! Ha még egyszer bármelyik harcomon megpillantalak, befejezem, amit elkezdtem.

A férfi vet felém még egy utolsó, rémült pillantást, majd gyorsan visszaiszkol a tömegbe. Senki még csak arra sem veszi a fáradságot, hogy alaposabban megnézzék őt magának. Túlságosan lefoglalja őket az, hogy felkészüljenek a következő összecsapásra.

– Kibaszott barom – motyogja Lee a bajsza alatt. Aztán hatalmas kezével megragadja az enyémet, és maga után húzva megindul a tömegen át a raktár túlsó végében álló pár asztal és szék irányába. Helyet foglalunk, majd gyorsan ki is nyitja a táskát, amit magával hozott, fertőtlenítő krémet és kötszereket véve elő belőle.

A székekkel együtt maga felé húz, majd hosszú ujjával határozottan megragadja az államot, és nekiáll bekenni a homlokomat a csípős krémmel, gyengédebben, mint más férfi valaha is érintett.

– Maradj nyugton, cica! – mondja szigorú, ellentmondást nem tűrő hangon. – Ez elég randa.

Már egészen azóta ez az összecsapások utáni rituálénk, amióta csak Lee elkezdett ezekre járni egy évvel ezelőtt. Én megsebesülök – ő ápol. Jobban szeretem, hogy valaki gondoskodik rólam, mint azt valaha is hajlandó lennék bevallani.

Az Északi Negyed piacán találkoztunk. Éppen útban voltam, hogy elhozzam Saelát a suliból, amikor egy megriadt ló kitépte magát a gazdája markából. Egyenesen a kishúgom felé tartott, én pedig túl távol voltam tőle ahhoz, hogy bármit is tegyek. Abban a pillanatban biztos voltam benne, ott hal meg a szemem láttára, miközben én tehetetlenül nézem.

És aztán Lee kiugrott a ló elé, kezét nyugtató mozdulattal a magasba emelte, az állat meg csak... megállt. Lee lenyugtatta őt, és megmentette a húgom életét.

Odamentem, hogy köszönetet mondjak neki, és abban a pillanatban, hogy találkozott a tekintetünk, tudtam, az övé leszek. Különleges férfi kell ahhoz, hogy megszeliđítsen egy ilyen vadócot.

– Megijesztett? Az, ahogy az a pasi egyszerűen fogta magát és megtámadott? – kérdezem. Lee szokatlanul csendben van.

A szemembe néz, a tekintete mély, semmit sem tudok kiolvasni belőle.

– Tudtam, hogy a Kóbor Macska állni fogja a sarat. De azért örülnék neki, ha gyorsabban befejeznéd a küzdelmeidet. Nem muszáj ilyen sérüléseket szenvedned. Egy nap, Meryn... Egy nap talán majd összeakadsz valakivel, aki kijátszik téged. Talán nem is látod majd előre.

Egyik ujjával az arcomat cirógatja, mire az ölébe mászok, és közelebb, még közelebb húzom őt magamhoz.

– Köszönöm! – suttogom, ajkamat majdnem az ajkának érintve. – Hogy a gondomat viseled. Hogy érdekel, ha megsebesülök.

Lee egyik kezével sötét hajamba túr, és egy helyben tart, ahogy az enyémmnek szorítja ajkát. A másik keze a hátam köré fonódik, még jobban az ölébe húz, és érzem, ahogy megmerevedik alattam. Erre aztán a szájába nyögök, mire Lee elhúzódik, és olyan tekintettel néz rám, amitől csupasznak érzem magamat.

– Töltsd nálam a ma éjszakát! – mondja. Követel, nem kér.

Leenek van egy saját kis lakása az Északi Negyedben, bár kastélyküldöncként csak félig-meddig él ott, miközben két megbízatás közt gyakran a kastély hálókörleteiben alszik lopva pár órát. Olyan gyakran megyek át hozzá, amennyire csak tudok, azonban az anyám állapota és amiatt, hogy Saelának is gondját kell viselnem, közel nem látom őt annyit, mint mindketten szeretnénk.

Már éppen rábólintanék a dologra, amikor meghallok egy komor hangot:

– Meryn.

Igor rezzenéstelen arccal, sebesen átvág a tömegben.

– Az a hír járja, hogy megint eltűnt egy gyerek a Keletiből.

A gyomrom görcsbe rándul, ahogy gyorsan kibontakozom Lee öleléséből és felállok.

– Személyleírás?

– Egy kislány. Úgy tízéves. Azt mondják... Azt mondják, sötét hajú és mogyoróbarna szemű.

Nem.

Vetek Lee felé egy gyors pillantást, miközben már a leggyorsabb hazavezető úton jár az eszem.

– Menj! – sürget Lee, ahogy maga is feláll. – Menned kell. – Egyetértően bólintok.

– Meryn – mondja Igor –, több száz kislány szóba jöhet.

Azonban meg sem hallom, amit mond. Máris küzdöm át magamat a lármás tömegen, miközben a szívem vad ütemet ver a mellkasomban. A tenyerembe fa hasít, ahogy lendületből kinyitom a raktár ajtaját, majd a folyton jeges éjszakai levegő úgy csap meg, mint egy pofon. Olyan gyorsan indultam útnak, hogy még arról is megfeledkeztem, hogy összeszedjem a holmimat vagy felkapjam viseltes kabátomat, de Igor majd utánam hozza azokat, ebben biztos vagyok.

Meg amúgy is, kinek kell kabát, amikor a rémület lángra gyújtja a vérét?

A Déli, a kastélytól legtávolabb eső negyed utcái éppen olyan hátborzongatóan sötétek és ködösek, mint mindig. Az itteni lakók nem vesződnek azzal, hogy kevéske pénzüket arra költsék, hogy égve tartsák az utcai fáklyákat. Amúgy sem lennének képesek kiűzni a sötétséget erről a környékről – ennek a negyednek a sötétsége egészen annak csontjaiig hatol.

A Déli az a negyed, ahová akkor megy az ember, amikor valami illegálisra, titkosra, vagy teljes egészében erkölcstelenre vágyik. Egy pár fáklya nem fog ennek gátat vetni.

Gondolatban gyorsan átveszem a dolgot. Normális esetben az út a Keletiből a Délibe legalább negyvenöt perc, ha az ember a főúton halad, át a Központi Negyeden. Én azonban, hála hosszú, izmos lábamnak, gyors vagyok. És olyan környékeken is kiismerem magamat, ahová jólnevelt népségeknek be sem lenne szabad tennie a lábát.

Húsz, talán tizenöt perc alatt is hazaérhetek, ha a sikátorokon keresztül megyek.

Úgyhogy veszek egy mély lélegzetet, hogy megacélozzam magamat, aztán futásnak eredek, el a megannyi omladozó raktárpépület mellett. A lábam keresztülcipel a Déli Negyed mocskos piacterén, majd ráfordulok a bérházakkal teli sikátorokra, erre a Központi és a Keleti Negyed határán lévő környékre.

A levegő itt szegénységtől bűzlik, mire igyekszem a számon át venni a levegőt, hogy ne érezzem a mosdatlan testek szagát. Bár a Déli a legszegényebb negyed, a Keletiben sem sokkal jobb a helyzet – Sturm frost királyi városában egyetlen olyan környék sem akad, ami igazán jómódú lenne.

Persze halljuk a pletykákat, hogy a Társultak milyen fényűző életet is élnek. Ha más kiváltságuk nincs is, abban biztos vagyok, amiatt nem kell aggódniuk, hogy az éjszaka közepén elrabolják a gyerekeiket az ágyukból.

Saela.

Ez a gondolat hajt, ahogy megszorázom a lépteimet, a tüdőm és a lábam egyformán perzsel. Ahogy a Központi és a Keleti határához érek, Cyril király kastélya ott trónol minden fölött – a masszív, sűrű épület a város fölé magaslik, alaposan megvilágított falainak hála azt utcák is világosabbak.

Ruhaszárító kötelek alatt bújok át és törött macskakövek felett ugrok át, egyre gyorsabban és gyorsabban és gyorsabban, végigrohanna a Keleti szélén, mígnem végül beérek a negyedünk piacterére. Ez tisztább, mint az, amelyik a Déli Negyedben terpeszkedik, mivel valóban használják is a környékünkön élők.

Egy anya zokogása hasít az éjszakai levegőbe. *Kérlek, istennő, ne!*

A ködben kisebb tömeg gyülekezik. Megindulok előre, addig tolakodom az összegyűlt polgárok közt, amíg el nem érek a csődület közepére.

Nem az én anyám, nem az én anyám.

A földön térdeplő asszony könnyben úszó szemmel néz fel rám. Mrs. Sawyer az, a tőlünk pár utcára lakó varrónő. A férje és az idősebb fiai ott állnak körülötte. Ismét zokogni kezd.

– Leesa – nyögi. – Leesa!

A mellkasomat feszítő csomó meglazul, de el nem múlik.

Leesa Sawyer Saela egyik közeli barátja az elemi iskolából. Mindig könyörög nekem, mutassam meg neki, hogyan kell ütni, de tudom, szigorú, törvénytisztelő szülei ezt nem díjaznak. Leesa ragyogó tekintetű és vicces és okos. Vagy legalábbis az volt.

Most pedig Leesa csak a legújabb név azon gyerekek egyre növekvő listáján, akiknek nyoma veszett.

És a Csenők sosem hozzák vissza azt, amit elvisznek.

Kihátrálok a tömegből, és közben igyekszem lenyugtatni a rohanástól még mindig rendszertelen légzésemet. Aztán megindulok hazafelé. Errefelé az összes ház favázas és kőből készült, és ez olól a miénk sem kivétel, bár alacsonyabb, mint a szomszédai. Apa mindig is azt mondogatta, hogy majd épít hozzá még egy emeletet.

Persze aztán nem tért vissza a háborúból, hogy ezt meg is tehesse.

Megindulok a sötét utcánkon, a lépteim visszhangot vetnek a kőépületekről. Észreveszem, hogy a zsindelek milyen megviseltnek is tűnnek a tetőnkön. Egy újabb feladat egy újabb napra.

Odabenn sötétség fogad, mindössze csak egyetlen, magányos gyertya ég a nappali csupasz fából készült kandallópárkányán.

Anya fel-alá járkál, sötét haja kócos és rendezetlen. Magában motyog és molyrágta hálóingjét rángatja, ami ki van fordítva. Amikor észrevesz, a tekintetében borzalmas, üres felismerés csillog, mire eltűnődöm rajta, most vajon melyik idegen jut majd ki nekem.

A szívem összeszorul. Sosem ismer fel, amikor ilyen állapotban van. Ilyenkor senkit sem ismer fel, belevész egy, az elméje által kreált világba. Néha bájos az őrületében, becézó és szeretetteljes. Néha meg erőszakos – ilyenkor azt a kevés holminkat is eltöri, amink van, és kezét emel ránk.

Amikor ilyen állapotba kerül, én pedig nem vagyok itt, Saela tudja, hogy be kell zárkóznia a szobánkba. Amihez csak nekem van kulcsom.

– Lumina! – kiált fel most anya megkínzott hangon. Odsiet hozzám, és olyan szorosan megragadja a karomat, hogy az szinte már fáj. – Ó, Lumina! Az ikrek kész istennőcsapása voltak ma. Egyre csak téged keresnek, de rám sohasem hallgatnak, soha, soha, soha...

– Anya, csitt! – Gyengéden, megnyugtatón végigsimítok a haján. Lumina és az ikrek, bárkik is legyenek, gyakran szerepelnek a képzelgéseiben. – Gyere, fekdj le szépen! Majd én elintézem, hogy az ikrek békén hagyjanak.

Bevezetem a szobájába, és segítek neki lefeküdni a göröngyös matracra, majd az éjjeliszekrényen álló gyógyszeres üvegcséért nyúlok, azért, amit a patikustól szerzünk be. Mind a patikus, mind az orvos azt mondja, ez segít anya rohamain, és ez néha így is van, gyakran azonban mintha semmi sem hozná vissza őt. Beadok neki egy kanállal a sűrű, csípős szagú, iszapos gyógyszerből, aztán betakaratom a durva anyagú, túlságosan vékony takarójával.

Anya tiltakozás nélkül lenyeli az orvosságot, a szeme pedig szinte abban a pillanatban lecsukódik, hogy feje a párnához ér.

A gyomrom görcsbe rándul, ahogy figyelem őt. Annak a fájdalma, hogy kénytelen vagyok begyógyaszerezni a saját szülőmet ahhoz, hogy elbírjak vele, sohasem tompul. A légzése végre aztán elmélyül, mire megyek, hogy ránézzek Saelára.

Mint ahogy arra számítottam is, Saela magára zárta a szobánk ajtaját, úgyhogy előveszem a kulcsom és beengedem magamat.

A húgom az apró ágyába bújva, mélyen alszik, sötét haja szétterül vékonyka párnáján. Tíz, majdnem tizenegy éves – pont anynyi idős, mint Leesa Sawyer.

Álmában Saela annyira hasonlít az apánkra, arra az apára, akit ő sohasem ismert. Makacs áll, büszke orra ugyanolyan. A saját, az apánkról szóló emlékeimre immár ködfátylat vonnak az elmúló évek, de ha Saelára nézek, olyan, mintha még mindig élne.

Leülök mellé az ágyára, és kezemmel végigsimítok puha orcáján.

– Nem fogom hagyni, hogy bármi bajod essen – suttogom, miközben valami szilaj, védelmező ösztön perzsel a mellkasomban. – Ígérem!

Kibaszottul elegendem van ebből a gyomromat szorongató éme-lyítő, rémült érzésből. Abból, hogy olyan életet élek, ahol egyszerűen csak elfogadom, hogy semmi fölött sincs hatalmam, hogy a gyermekeinknek egyszer csak nyoma veszhet, és hogy senki az égvilágon semmit sem tesz ez ellen.

Ez a ma esti eset túl közel volt.

És ha senki sem fog véget vetni ennek... Nos, akkor majd megteszem én.

2

Ezt újra! – kiáltja oda nekem Igor másnap délután edzés közben, miután cseppet sem hatja meg sem a zihálásom, sem a tunikámat átítató izzadságfolt. A szemébe nézek és felnyögök. Igor erre mosolyba forduló szájjal felhúzza őszülő szemöldökét.

– Újra! – ismétli. – Ezúttal *anélkül*, hogy előre jeleznéd a következő mozdulatodat. Emlékezz rá, mit mutattam!

Kihúzom magamat, és igyekszem lenyugtatni a légzésemet. A combom máris sajog – kikészítette, hogy reggel vég nélkül emelgettem a hatalmas vizesvödörket a mosodában, ahol dolgozom, ami munkát anyától örököltem meg, miután ő tizenegy évvel ezelőtt felhagyott velem.

Nem számít, hogy fáradt vagyok. Mindenki fáradt, Igor pedig nem érdeklik a kifogásaim. A küzdőtéren sem, és itt, a kertjében, ahol edz engem, meg végképp nem.

Igaza van. Nem engedhetem meg magamnak, hogy bármiféle gyengeséget mutassak.

Akkor nem, ha továbbra is győzni akarok. Márpedig szükségünk van arra az extra pénzre.

A lábfejem a gyakorlóbábuba csapódik, mire Igor elismerően horkant egyet – ez a dicsérethez legközelebb eső dolog, amit csak

kaphatok ezen edzések folyamán. Megismétlem a mozdulatot, egyszer, kétszer, háromszor a biztonság kedvéért, majd könnyed léptekkel hátratáncolok, és megragadok egy rongyot, hogy letöröljem az arcomat.

Igor oldalsó kertje csálé gyakorlóbábukkal, izomépítéshez használt, durva felületű súlyzókkal, és ilyen-olyan, többé-kevésbé törött bútordarabbal van tele, amiket tudom, hogy a felesége, Prina, szeretne, hogy megjavítson, ahelyett, hogy arra pazarolja az idejét, hogy engem edz.

– Jól vagy, Kóbor Macska? – kérdezi, ahogy elveszi tőlem a rongyot. – Olyan furcsa vagy ma.

Az egyik szemöldökömet felhúzva pillantok rá. Igor boszszantóan figyelmes, ugyanakkor viszont inkább a szülöm, mint a tényleges, még élő anyám.

– Egyre csak Leesa Sawyer jár a fejemben – mondom neki, miközben az előző este haragjának szikrája még mindig ott perzsel bennem, arra várva, hogy lángra lobbanhasson. Egész nap ezen merengtem, egyre közelebb és közelebb kerülve ahhoz, hogy rájöjjenek, hogyan is tehetnék valamit az ügyben.

Igor bólint, majd a gyakorlóbábu felé int, jelezve, hogy folytassam az edzést, miközben beszélünk.

– Durva egy eset, a Sawyer lány. Jóralavó család. Kedvesek. Hallottam, hogy a szülei egész éjszaka keresték őt – mondja, ahogy rúgások és ütések sebes sorozatát zúdítom a bábura. – De még egyetlen olyan eltűnt gyerekről sem hallottam, aki előkerült volna.

– Neked nem úgy tűnik, mintha egyre gyakrabban történe meg? Mármint, mintha egyre sűrűbben csapnának le a Csenők – mondom két ütés között.

Buta, gyerekes nevük van, amit pont azoktól a gyerekektől kaptak, akik úgy rettegnek tőlük. A nevüket hallva szinte nehéz is komolyan venni őket, ami részben a cél is. Ha nevetni tudsz rajta, akkor nem is tűnik valósnak – mintha a Csenők nem is lennének többek egy gyermekkori legendánál.

Sajnálatos módon azonban a gonoszáguk nagyon is valós.

Már egészen azóta rabolnak el gyerekeket, hogy az eszemet tudom, amióta csak tart ez az egész háború. És mind tudjuk, kik is valójában a Csenők.

A Szipolyok, ősi, szörnyűséges ellenségeink a szomszédos Astreonából. Kilopják a gyerekeinket az ágyaiból, hogy aztán átvigyék őket a határon, ott meg élő vértömlökké tegyék őket, belőlük táplálkozzanak, kiszívják belőlük rettentő gyermeki élet-erejüket, végül pedig teljesen kiszipolyozzák és megölik őket.

Felfordul a gyomrom annak gondolatától, hogy ezek az elkorcsosult, halhatatlan vámpírok azzal fogják megnyerni ezt a háborút, hogy lemészárolják ártatlanjainkat.

Igor hümmög egy sort.

– Talán. Magasabbra azt a rúgást!

Követem az utasításait, miközben a lábam továbbra is lángol.

– Nem elég szörnyű már az, hogy a Szipolyok megölik a fiainkat és a lányainkat és az apáinkat a fronton? A saját otthonainkban biztonságban kellene lennünk, nem? Mit tesz a király ezzel az egésszel?

– Hogy őszinte legyek, szerintem a király nagy ívben leszarja. Túlságosan lefoglalja az innen több száz mérföldre zajló háború ahhoz, hogy észrevegye, mi zajlik a saját városában, az orra előtt.

Nyögve belecsapom az öklömet a bábuba.

– Hát nem ezért van Sturm frost tanácsosa? Azt hittem, az ő feladata vezetni a várost, hogy a királynak ne kelljen miattunk aggódnia.

Igor felhorkant.

– Nem tudom, mit mondjak neked, kölyök. Valahányszor csak eltűnik egy gyerek, a családok mindig elé járulnak. Az a fickó csupa üres ígéret. Soha semmi sem változik.

Egy pillanatra megállok, hogy lélegzethez jussak, majd vetek egy haragos pillantást Igor felé.

– Ezt nem vagyok hajlandó eltűrni. És tenni is fogok valamit az ügy érdekében.

Igor nem kérdőjelezi meg ezt a grandiózus kijelentést, és nem is közli velem, hogy bolond vagyok, ha azt hiszem, bármin is változtathatok. Éppen annyira tisztában van velem, mint én: ha azt akarod, hogy Sturm frostban bármi is el legyen intézve, magadnak kell cselekedned.

Helyette nyugodt léptekkel odasétál az egyik, mindenféle vacakkal teli asztalhoz, és szétnyit egy feltekert vászondarabot,

melynek belsejében úgy egy tucat pengeéles, csillogó fegyver rejtőzik.

– Dühösnek tűnsz. Kést?

Hirtelen felkacagok.

– Igen és igen. Azt hittem, már meg sem kérdezed.

A küzdőtéren való ökölharc közben nem használunk késeket, Igor azonban ettől függetlenül egy ideje már okít rá, hogyan is bánjak velük. Azt mondja, az ember sohasem tudhatja, mikor kell majd elérnie, hogy valaki összeszarja magát azzal, hogy a feje felé hajít egy tört.

– Mire gondoltál? – kérdezi, ahogy odamegyek az asztalhoz és kiválasztok magamnak egy apró és különösen hegyes kést.

– Te megtanítottál rá, hogyan védjem meg magamat – mondom, ahogy az udvar túlsó végében felállított céltábla felé fordulok. – Amint ennek nekikezdtél, egyetlen Csenő sem lett volna képes elkapni engem, legalábbis harc nélkül biztos nem. Talán a gyerekeket is megtaníthatnánk erre. Kiképezhetném őket rá, hogyan védjék meg magukat.

Elhajítom a kést, ami átsuhanva a levegőn eltalálja a céltábla szélét. Nem elég jó.

Igor gúnyosan horkant egyet, miközben leül nyikorgó székre, és felpillant a magasban gyülekező fellegekre, melyek havazással fenyegetnek.

– Benned már ott élt a harci vágy. Nem sok olyan gyerek akad, aki úgy fogja a veszély felé vetni magát, mint ahogy te tetted.

– Úgy érted, mint még mindig teszem – viccelek, a hengeccsel fedve el a hirtelen rám törő, fájdalmas emlékeket.

Amikor az apámat tizenkét éves koromban megölték, egyedül maradtam egy várandós, mentálisan beteg anyával. Egyik pillanatról a másikra minden megváltozott. Megszületett Saela, aki annyira tökéletes és apró és jó volt. És én voltam az a gyermek, akire rábízták a gondozását.

Az egész világra haragudtam, és másra sem vágytam, mint hogy harcolhassak.

Akkoriban folyton a sikátorokba jártam, és addig szekáltam a nálam kétszer nagyobb, idősebb fiúkat, amíg azok rám nem vetették magukat, csakis azért, hogy legyen valaki, akit megüthetek.

Csakis azért, hogy a mellkasomat szorongató rettentő, végtelen fájdalomon kívül is érezhesek valamit.

Végül aztán Igor belefáradt abba, hogy végignézze, hogyan is verik szarrá a szomszéd kislánykát. Becsörtetett a házaink mögött húzódó sikátorba, megragadta a grabancomat, és berángatott a konyhájába, miközben én meg egyre csak sziszegtem és köpködtem.

Ott aztán lehajított egy rozoga székbe, és nekem szegezte a kérdést:

– Meg akarod ötletni magadat, kislány?

Amikor ezt nem tagadtam, nagyot sóhajtott.

– Nos, ha a fejedbe vetted, hogy úgy fogsz portyázni a környéken, mint egy kóbor macska, akkor meg kell tanulnod, hogyan küzdj ehhez méltón. Gyere velem!

Igor a kertjébe vezetett engem és edzeni kezdett – aznap, és minden egyes azt követő napon. Segítette a haragomat valami vadból és zaboláztatlanból ádázzá, letisztulttá faragni.

Veszélyessé.

És amikor a környékbeli fiúk kezdtek rettegve nézni rám, Igor segített új, egészséges módot találni arra, hogy levezessem a haragomat. Továbbra is nálam kétszer nagyobb férfiakat szekállok, hogy küzdjenek meg velem. Csakhogy most már megfizetnek ezért.

Kirántom a késemet a céltáblából, és ismét Igor felé fordulok.

– Igazad van. Én más vagyok. De nem muszáj mindenkinek profinak lennie. Ha ezek a srácok akárcsak egy pár egyszerű trükköt is megtanulnak, éppen csak eleget ahhoz, hogy legyen idejük némi zajt csapni, segítséget hívni...

– Nehogy azt hidd, hogy amiatt majd megúszod az edzést! – figyelmeztet Igor, amiből tudom, vevő az ötletre.

– Ugyan, sohasem tagadnám meg tőled azt az örömet, hogy ugráltathass! – cukkolom, mire felém hajít egy kést, amit könnyedén, kacagva kikerülök.

Miután késő délután elbúcsúzom Igortól, a zsúfolt utcákon szlalomozva nyugatnak, a tehetősebb Központi Negyed felé veszem

az irányt, hogy elhozzam Saelát az iskolából. A lenyugvó nap olykor-olykor átsejlik a felhők közül, mire az otthonok és boltok ablakai, amik előtt elhaladok, vörösen megcsillannak.

Saela régen a mi környékünkön járt elemibe, de mindig is osztályelső volt, és így tavaly a tanára beajánlotta őt egy jobb gimnáziumba a Központiban.

Ez így nem a legkényelmesebb, ráadásul tandíj is van – nem túl magas, bár manapság a legkisebb összeg is túl sok számunkra. Azonban a hűgomért megéri meghoznom ezt az áldozatot. Ő nem fog kimaradni az iskolából, aztán meg kidolgozni a belét, csak hogy életben maradjon, mint olyan sok másik kölyök.

Gondom lesz rá, hogy ebben a csupa zsákutcával teli világban neki legyenek *opciói*.

Saela más, mint én. Könyvmoly, folyton tanul. Optimista. Ártatlan. A szája az nagy, amiről beismerem, én tehetek, de a többi része? Azt biztos apától örökölte, mivel ő egyszerűen csak ilyenek született.

Amikor odaérek, éppen egyedül álldogál az iskolaépület előtt, sötét haja fonatba fogva borul a hátára, szemét bosszúsan összehúzza.

– Megint késtél – mondja Saela, ahogy vet rám egy szúrós pillantást.

– Bocsi, kölyök! – felelem, ahogy a válla köré kanyarítom a karomat. – Azt hiszem, kénytelen leszel egyszerűen beletörődni, hogy a nővérekédnek borzalmas az időérzéke. Milyen volt ma a sulis?

– Semmi különös – feleli kurtán, miközben egyértelműen látszik, hogy valami emészti.

– Semmi különös? – cukkolom. – Nos, ha ennyit fizetünk azért, hogy csak „semmi különös” legyen, akkor akár vissza is írathatunk egy másik iskolába a Keletiben, és...

– *Meryn* – nyafogja bosszúsan.

Magam elé emelem a kezemet.

– Bocsi! De most komolyan, mi a baj?

Saela felsóhajt, ahogy végigbaktatunk a Központi Piac felé vezető, nyüzsgőbb utcák macskakövein.

– Az Astreonával zajló háborúról beszéltünk ma történelemórán.

– Á – mondom. – A Szipolyokról?

Saela ajkát keskeny vonallá préselve bólint. Kisebb korában volt egy időszak, amikor borzalmas rémálmai voltak a Szipolyokról. Bár sohasem ismerte az apánkat, a tudat, hogyan is halt meg, árnyékot vetett a gyerekkorára, lényének minden egyes darabkájára hatással volt.

– Pár gyerek arról beszélt, hogy a Szipolyok rendes, hétköznapi emberekből táplálkoznak, kiszívják a vérünket ahhoz, hogy életben maradjanak, és az egész úgy hangzott, mintha, nem is tudom, ezt menőnek, vagy ilyesminek gondolták volna. – Az arca elvörösödik a haragtól. – Szerintem nem menő – teszi hozzá halkán.

Megszorítom a vállát.

– Tudod, biztos vagyok benne, nem te vagy az egyedüli gyerek az osztályodban, aki a háború miatt veszítette el az egyik szülőjét vagy szerettét. Valószínűleg más is volt, aki ugyanúgy érzett, mint te.

Saela bólint.

–Vagy az osztály fele veszített el valakit. De a tanár úgy adta elő, mintha... – Saela megtorpan és felnéz rám, mogyoróbarna szeme hatalmasra tágul az aggodalomtól. – Veszítésre állunk?

– Komolyan nem tudom – felelem neki őszintén.

A háború már vagy ötszáz éve tart, azonban hála a mi országunk Társultjainak és az ő rémfarkasaiknak, valamint Astreona Szipoly-erőinek, ritkaságszámba megy, hogy bármelyik oldal is jelentős területet nyerjen. És mind tudjuk, mi történne, ha Astreona győzedelmeskedne: a Szipolyok minden egyes embert levadásznának, hogy aztán szárazra szívjanak minket.

– Azonban itt, Sturmfrostban, olyan távol vagyunk a fronttól, amennyire csak lehet Nocturna királyságában. Ha bárhol is biztonságban lehetsz, az itt van.

A szavak olyanok, mint a por a számban. Saelával mindketten tudjuk, hogy ez hazugság – az egyik barátját éppen *tegnap éjjel* rabolták el.

– Gyerünk! – mondom, ahogy lecsúsztatom a karomat a válláról és megragadom a kezét, hogy a piac felé húzzam őt. – Tudom, mi fog felvidítani.

Bár mindegyik negyednek megvan a maga piactere, a Központié a legnagyobb az egész városban, ahol a halárusoktól kezdve a pékségeken keresztül egészen a külön parfümüzletekig minden megtalálható. Régen egy ékszerész is volt, de ő még évtizedekkel ezelőtt bezárt, amikor elkezdtek mindenkit arra biztatni, hogy a hazafiasság nevében adományozzák a feles pénzüket a háborús kasszának.

Saelával hazafele menet szeretjük a kirakatokat nézegetni – ez amolyan napi rituálé számunkra. Arról álmodozunk, miféle édességeket is vennénk, ha lenne rá pénzünk.

Egyenest a Diersing Pékséghez vonulunk, ami a kedvenc kirakatunk. Saela nagyot sóhajt, ahogy tekintetét a kirakott finomságokon legetteti, majd rámutat egy csillogó süteményre, aminek a tetején egy sötétlila gyümölcs pihen.

– Azt hiszem, én egy olyan szilvatortát vennék.

– Megjegyzem – mondom, miközben ismét a közelgő névnapja jár a fejemben. Ez remek meglepetés lenne, és most még ott van az a pár extra ezüstöm is, amit Lee adott a tegnapi esti küzdelem után. A bőrrömet forróság járja át, ahogy eszembe jut Lee és az, milyen hirtelen véget is ért a tegnapi esténk. Szerencsére egy pár nap múlva ismét kimenője lesz a kastélyból, és akkor újra láthatom őt.

Még mielőtt megszathatnám a húgommal, én mit is rendelnék a pékségből, valami felfordulás támad a hátunk mögött. Saelával a zaj felé fordulunk. A téren időközben kisebb tömeg gyűlt össze.

– Mi folyik itt? – kérdezem egy, a közelben álló férfitől.

– Társultak – feleli. – Keresztülhaladnak a piacon.

Micsoda? Ugyan miért haladnának át a Társultak pont *itt*?

A Társultak a király legelitebb harci egysége, ami olyan katonákból áll, akiket mentális kapocs köt össze a hatalmas, retentő rémfarkasokkal. Farkasháton indulnak csatába, és a pletyka szerint még a rémfarkasok által birtokolt mágiából is képesek meríteni.

Azon kívül, amikor a front felé indulnak vagy éppen onnan jönnek, egészen ritkaságszámba megy, hogy betegyék a lábukat Sturmfrost közemberek által lakott részébe, és még ha errefelé is járnak, általában éppen csak elhaladnak a külkerületek mentén. A város azon része, ahol ők laknak, a kastély túloldalán terül el,

azon hegyvonulat által szegélyezve, ahonnan félelmetes rémfarkasaik származnak.

Saela felpillant rám, a szeme izgalomtól csillog.

– Megnézhetjük őket?

Teljesen odáig van a Társultakért. Ezért még csak nem is tudom okolni őt – mitikus szörnyeken lovagoló és rejtélyes mágiával bíró, szuperszexi harcosok? Vonzó gondolat, már ha az ember képes félretenni a rettentő sznobizmusukat.

Sóhajtok egyet, aztán megragadom a kezét. Szó szerint bármit hajlandó lennék megtenni azért, hogy mosolyogni lássam ezt a kölyköt.

– Rendben, de maradj mellettem! – Aztán magam mögött húzva őt, a könnyökömmel utat vágva átküzdöm magamat a tömegben, el egészen a téren gyülekezők első soráig.

A csődület elhallgat, ahogy a Társultak feltűnnek az egyik, a térre vezető utcából. Az utak szűkek errefelé, nem igazán elég szélesek ahhoz, hogy a rémfarkasok kényelmesen elférjenek rajtuk, amitől csak még nagyobbak tetszenek.

Az emberek éppen annyira csodálják a Társultakat, mint amennyire rühellik őket. Elméletileg bárkiből válhat Társult, és a Társulási Próbákon, akkor, amikor elég fiatal rémfarkas van ahhoz, hogy tömegesen társuljanak, Nocturna összes besorozott katonája köteles részt venni.

Azonban mindenki tisztában van vele, hogy a rémfarkasok szinte kizárólag olyanokat választanak, akik Társult családból származnak. A kiváltság még több kiváltságot szül – ez egy végtelen körforgás.

A farkaslovakban magukban nincs semmi mágiikus, azonban hála a több generációnyi természetes kiválasztódásnak, egyszerűen csak *máshogy* festenek, mint mi, többiek.

Magasak. Gyönyörűek. Kifinomult harci gépek.

Ma négyen érkeznek a piacra, mind fekete bőrruhát viselnek. A csapatot egy ezüstszín rémfarkason ülő, szigorú tekintetű, sötét bőrű nő vezeti, akit egy homokszínű farkason ülő, sápadt, dús szőke hajú férfi, és egy szürke farkassal bíró, olívbarna bőrű, idősebb nő követ.

A negyedik rémfarkast és a lovasát szinte észre sem veszem – túlságosan lefoglal az, amit maguk mögött húznak.

Vagyis... *akit*.

A tömegeből elakadó lélegzetek hangja szakad fel, ahogy az emberek látványosan hátrálnak egy lépést rémületükben.

Egy megkötözött közember bukdácsol a macskaköveken. Az arcát vér és zúzódások borítják, ám mégsem küzd a béklyói ellen. Mintha beletörődött volna a helyzetébe. Feladta.

A véremlen harag lobban. *Hogy merészelik?*

A rémfarkasok és lovasaik már majdnem a tér közepénél tartanak, amikor egyszer csak elakad a lélegzetem.

Én *ismerem* ezt a férfit. Ő az a barom, aki tegnap este fenyegetni kezdett.

A tekintetem ismét az őt rángató rémfarkas felé siklik. Azt állítani, hogy az állat hatalmas, még enyhe kifejezés is – a rémfarkas látványosan magasabb, mint a legtöbb olyan csataló, amilyen a közrendűek lovagolnak a hadseregben. A bundája éjfélékete, és vad, vérszomjas tekintet ül a szemében. Megvillantja a fogait – mindegyik élesebb, mint egy tőr.

A rémfarkas lovasa éppen olyan ádáz, mint hátasa. Úgy tippre a húszas évei végén jár, a bőre világosbarna, sötét, kócos hajában egy vérvörös csík húzódik. Csakúgy, mint az összes Társult, akit eddig láttam, ő is tagadhatatlanul *gyönyörű*, a maga mélybarna szemével és borostás, finom metszésű állkapcsával. Azonban...

A szívverésem felgyorsul, ahogy észreveszem a nyakát és a kezét teljes egészében beborító tetoválásokat. Nem sok minden riaszt meg, de ez? *Fuss!* – kiáltja állatias önvédelmi ösztönöm. *Vészély*.

Még mi, közrendűek is tudjuk, mik azok. Gyiloktetoválások. Ahhoz, hogy valakit ilyen mennyiségben fedjenek...

Ez a férfi már legalább százakkal végzett. Talán még többekkel. *Szörnyeteg*. A fickó egy pszichopata gyilkológép.

A tekintetem az arcára siklik, majd a gyomrom bukfcet hány, ahogy elkapja a pillantásomat. A Társult férfi tekintete gyakorlatilag dárdákat lövell felém a távolból. Az ajka gúnyos vicssorra húzódik. Talán az irányába érzett félelmem tisztán leolvasható az arcomról. Lesütöm a tekintetemet.

Csak úgy árad belőle a hatalom. Bárki is legyen, minden bizonyonnyal fontos személy a király erőiben. Ami lenyűgöző is lenne egy olyan fiatalról, mint ő... ha nem lenne ilyen elképesztően rémisztő.

A Társult férfi gyakorlott kecsességgel leugrik az ádáz rémfarkas hátáról. Ahhoz képest, hogy milyen hatalmas, úgy mozog, mint a víz. Két fűрге lépéssel odaér a farkasa háta mögé kötözött közemberhez.

Egy kézzel, emberfeletti erőről téve tanúbizonyságot, felkapja a férfit a földről. Talán a rémfarkasa varázserejét használja.

– Ez a férfi – kiáltja a farkaslovas, mire mély, mennydörgő hangja visszhangozva bejárja az elnémult tömeget – egy, a front-ról megszökött dezertőr. A királyt végtelenül sérti, valahányszor csak valaki arra vetemedik, hogy magára hagyja harcostársait. Tagadod a vádat? – kérdezi a férfitől.

– Nem – motyogja a férfi felhasadt ajkával.

– Azért hoztuk ma őt ide – folytatja a farkaslovas –, hogy Sturm frost minden egyes polgára biztosan lássa, mi történik a gyávákkal.

Még magasabbra emeli a férfit, mire hirtelen rádöbbenek, most mi következik. Nem szívelem a dezertőroket, ezt a szarhá-zit aztán meg végképp nem. A húgom viszont nem láthatja ezt.

– Fogd be a füledet! – suttogom gyorsan Saelának, aki így is tesz, mire én meg a szeme elé csúsztatom a kezemet, miközben apró, meleg testét magamhoz szorítom.

A farkaslovas egy tört kap szabad kezébe és köldöktől nyakig felmetszi vele a férfit. Felszisszenek, ahogy megkínzott ordítása a teret körbevevő épületekről visszapattanva visszhangot vet. Aztán, miközben a tömeg halálra váltan figyel, a Társult férfi a dezertőr hasába dugja kezét és kirántja annak beleit. A férfi valahogy még mindig él, gurgulázó hangot ad ki a fájdalomtól, a szájából vér bugyog és csöpög le az állán.

A Társult férfi a farkasa felé hajítja a dezertőrt, aki még röptében elkapja őt erőteljes állkapcsával. A rémfarkas a földre köpi a dezertőrt, majd a nyakánál fogva ismét megragadja, aztán meg- rázza őt egyszer, még egyszer. A férfi – a holttest – már nem mozog.

A rémfarkas lakomázni kezd belőle, a pofáját vér borítja.

Erőnek erejével ráveszem magamat, hogy olyan sokáig néz- zem, ameddig csak tudom – elhatározom, hogy az elmémbe vé- sem ezt a látványt, hogy a halálom napjáig emlékezek rá.

Hogy emlékezzek rá, milyen kibaszottul hidegvérű gyilkosok is a Társultak, és hogy mi, többiek, milyen igazságtalanul szar lapokat kaptunk az élettől.

Végül aztán a látványtól felfordul a gyomrom, és elfordítom a fejemet, de erre csak ismét találkozik a tekintetem a brutális, mániákus Társultéval. A férfi bírálón néz engem. Eltűnődöm rajta, vajon abban leli-e örömét, hogy fájdalmat okoz és hogy az emberek rettegnek tőle. Hogy ez az egész vajon szórakoztatja-e.

Magasabbra emelem az államat. *Nem félek tőled, seggfej!* – közlöm vele gondolatban, akkor is, ha a kezem közben remeg, akkor is, ha merész, rezzenéstelen erőszakosságának látványa a lényem velejéig felkavar.

Semmilyen érzelem sem rejtőzik abban a sötét szempárban – még az érzelem írmagja sem.

Meglehet, hogy a Szipolyok az ellenségeink, de biztos vagyok benne, ez a férfi a gonoszság valódi arca.

3

Igorral sikerült összegyűjtenünk úgy egy tucatnyit Saela barátai és a szomszédaink közül, hogy kiképezhessük őket, ami kezdetnek megteszi. Pár nap alatt az időbeosztást is sikerül kialakítanunk – iskola után találkozunk, amint hazakísérem Saelát.

Együttérzőn felszisszenek, ahogy egy Saelánál pár évvel fiatalabb kölyök a szemem láttára arccal előre a mocsokba zuhan. Az ilyen esések aztán fájnak, de, természetesen, a dolog meg sem kottyán a kissrác fiatal testének. Úgy felpattan, mint egy nyúl, vigyorog, máris kész újra nekiveselkedni.

És nem csak az edzés során bekapott kemény ütések azok, melyek után rögvest felpattannak, az előző este után már nem.

– Melyik volt az? – kérdezi tőlem Igor, ahogy odalép mellém, hogy elég legyen suttognia.

– Az ott, Timun, a langaléta – mutatok a srác felé. Timun tizenkét éves és éppen most lépett életének egy újabb olyan szakaszába, amikor hirtelen hatalmasat nő. Úgy fest, mintha nem lenne biztos benne, hol is kezdődik és ér véget a teste.

Előző este egy Csenő megpróbálta elkapni, de Timun visszaverte őt. Annak az apró faragókésnek, amit a matraca mellett szokott tartani, meg pár tőlünk tanult trükknek hála sikerült megmenekülnie.

Az anyja reggel rögtön át is rohant vele hozzánk, hogy a kis-srác személyesen mesélhesse el a dolgot. Nem hiszem, hogy valaha is lettem volna boldogabb, mint akkor, amikor láttam a Mrs. Sulvan arcára kiülő, vegytiszta hálát. Amikor tudtam, hogy segítettem megmenteni a gyermekét.

– Legyél is büszke magadra! – motyogja Igor, mire elpirulok.

– A seggfejet viszont nem tudta megnézni magának – mondom bánkódva. – Mivel sötét volt, a mocsok pedig eltakarta az arcát...

– Hmm – hümmögi Igor, majd mindketten elhallgatunk és csak nézzük Timunt. A kölyök éppen vidáman hempereg a mocsokban két másik fiúval, a menekülést gyakorolva – a tegnapi esti traumája látszólag már ki is ment a fejéből.

– Elég jól megy ez neked, kölyök – morrantja végül Igor. Egy pillanatra úgy letaglóz a ritka dicséret, hogy nem is tudom, mit feleljek. – Eltűnődhetnél rajta, hogy pénz is kérj érte, tudod.

– Mi, ezektől a gyerekektől? A szüleiknek arra is alig van pénze, hogy új ruhákat vegyenek, amikor a régieket már kinövik.

Igor felkacag.

– Nem, én inkább az Északi Negyedben gondolkodtam, ahol a szülők zsebében van pár feles érme. – Egy pillanatra elmerengve elhallgat. – A dolgok még a városnak azokban a tehetősebb részeiben is kezdenek eldurvulni. Fogadni mernék, hogy a szülőket érdekelné a lehetőség, hogy a gyerekeik némi önvédelmet tanuljanak.

Ellöki magát a kerítéstől és nyújtózkodik egyet. Hallom, hogy ropog a háta és a nyaka, ahogy kimozzgatja.

– Na, szóval. Ezen gondolkodj el. Így talán kiszabadulnál a mosoda forráságából és gőzéből.

Ötletnek nem rossz. Bólintok, majd elfordulok tőle és magamhoz hívom a gyerekeket.

– Oké, szép munka, mindenki! – mondom, miután körém gyűltek. Apró arcuk feszült figyelemmel fordul felém. – Látom, hogy gyakoroltátok, amit legutóbb tanultunk.

Egy pillanatra elhallgatok és végighordozom a tekintetemet az iskola gyakorlótérnek csúfolt udvarában összegyűlt tucatnyi gyereken. A legtöbben egy kicsit túl vékonyak, mintha rájuk férne pár extra étkezés. Azonban mindegyikükön tisztán látszik

a szüleik szeretete: a ruhájukba öltött, apró részleteken, mint például a hatéves Sami nadrágjának bal térdén díszelgő, szív alakú folton.

Intek Saelának, hogy jöjjön előre, aztán közlöm a többiekkel:

– Most mutatni fogunk nektek pár új mozdulatot, amit használhattok, ha egy támadó hátulról ragadna meg titeket.

Saela a vállát hátrahúszva, büszkén lép előre. Magabiztossága láttán elvigyorodok.

– Készen állsz megmutatni, amit gyakoroltunk? – suttogom olyan halkán, hogy csak ő hallhassa.

– Már készen születtem – horkantja Saela a szemét forgatva.

– Mindenki, ezt jól figyeljétek meg! – mondom.

Saelával hátrálunk pár lépést, hogy biztos mindenki jól lásson minket. Mögé állok, majd gyorsan előretörök, megragadom őt, és hosszú karomat vékonyka mellkasa köré fonom, a karját ezzel gyakorlatilag az oldalához szegezve. Saela mindössze csak egy pillanatig habozik, de aztán rögtön csinálja is azt a mozdulatsort, melyet az elmúlt napokban otthon gyakoroltunk.

Elernyed a karjaim közt, ami miatt aztán holt súlyként dől a mellkasomnak. Saela lecsúszik, mire kénytelen vagyok fogást váltani rajta, hogy továbbra is béklyóban tartsam, ami értékes másodperceket ad neki arra, hogy manőverezzen.

Aztán a csizmája sarkával rácsap a lábujjaimra – egy kicsit nagyobb erővel, mint egy bemutató során igazából szükséges lenne. Fájdalmas kiáltásom nagyon meggyőző.

Amint érzi, hogy a fájdalom elterelte a figyelmemet, kilendíti a karját oldalra, ezzel ismét meglazítva a fogásomat rajta, majd kicsúszik a karjaim gyűrűjéből és úgy tesz, mintha elrohanna előlem, miközben a gyerekek ujjonganak.

– Szép munka, Sae! – mondom, ahogy lehajolok, hogy megmasszírozzam a lábujjaimat a csizmámon keresztül. – Talán egy kicsit erélyesebb is voltál, mint muszáj lett volna.

Saela kuncog.

– Szóval akkor... mindenki látta, hogy használta fel Saela ellenem a méretét? – A gyerekek bólogatnak, úgy tűnik, a legtöbben értik a dolog alapjait. – Néha jó, ha az ember apró. A támadótok így talán majd arra számít, hogy gyengék vagytok, nem fogtok

szembeszállni vele. Vagy akár úgy is tehetek, mintha gyengék lennétek.

– Mint ahogy te teszed a ringben! – kiáltja az egyik fiatalabb kamasz srác lelkesen.

Vetek felé egy megjátszott szigorú pillantást.

– Nem mintha te bármit is tudnál erről, igaz?

A srácok sorai közt újabb kuncogáshullám hangzik fel. A gyerekeknek semmi keresnivalójuk a küzdőterek közelében, ez azonban nem gátol meg egyes bárdolatlanabb apákat abban, hogy, véleményem szerint túl fiatalon, magukkal hozzák a fiaikat.

–Ti jöttök! – Háromfős csapatokba osztom őket, ügyelve arra, hogy mindenki mással kerüljön össze, mint legutóbb. Addig gyakorolnak, amíg a nap el nem kezd a látóhatár alá bukni. Ha sokkal tovább tartom őket itt, lemaradnak otthon a vacsoráról, márpedig ezt egyikük sem engedheti meg magának.

Utána Saela válla köré kanyarítom a karomat, ahogy együtt megindulunk hazafelé. A napjáról csivitel, valamit egy egérről, ami beszökött a tanterembe matematikaórán. Azonban nehezemre esik arra összpontosítani, amit mesél, mert Igor felvetése még mindig ott ugrándozik a fejemben.

Igaza lehetne? Vajon tényleg többet is kihozhatnék a harci képességeimből egy esti rossz szokásnál, ami miatt mindig véresen és összeverve végzem – vajon ez lehetne a kiutam ebből a lepusztult negyedből?

Pár nappal később úgy rohanok haza az edzésről, hogy felkészítem a házat Lee látogatására. Egy pár hónapja, amikor úgy tűnt, anya állapota még rosszabbra fordul, és többé már nem akartam magára hagyni Saelát éjszakára, elkezdett kéthetente ő átjárni hozzánk.

Mostanra szinte már csak a kéthetenkénti vacsorarandink – amin a családom is részt vesz – alkalmával látjuk egymást, az öszzeccsapásaimat leszámítva.

Azonban még mielőtt hazaérnék, észreveszem Leet, ahogy éppen befordul a sorházakkal teli utcánk sarkán, mire kijut nekem egy pillanat, amikor csak... nézhetem őt.

Egy pár évvel idősebb nálam és magasabb is, amit magas nőként nagyra értékelek, és olyan szikár módon izmos. Ma este küldönci egyenruhája helyett egy kék tunikát visel kabátja alatt, ami kiemeli szemének kékjét. A sarkon arcára vetül az egyik falikarban égő fáklya fénye, mire szégyentelenül megbámulom állkapcsának és járomcsontjának éles ívét.

Lee észreveszi, hogy nézem, és komiszan elmosolyodik, telt ajkának íve láttán pedig lángra lobban a bensőm. Olyan *jóképpű*.

– Hoztam abból a kenyérből, ami múltkor úgy ízlett anyukádnak – mondja köszönés helyett, ahogy odaérve hozzám átnyújtja a csomagot. Még meleg.

– Köszönöm! – mondom, meghatódva az apró, ám figyelmes gesztustól. – Ha már anyáról van szó, akartam is mondani...

Az orvosnál tett eheti látogatása volt az eddigi legkeményebb. Az arról adott leírásom, hogyan is viselkedett mostanában, láthatóan aggasztotta az orvost – ráadásul anya az egész vizit alatt nem volt magánál, egyre csak motyogott és meredt a semmibe. Az orvos azonban semmit sem tehetett – azt mondta, anya már így is a maximális dózist kapja.

És hogy fel kell készülnöm egy olyan jövőre, amikor állandóan ilyen lesz.

Lee türelmesen szemlél engem, várja, hogy folytassam.

– Csak mostanában eléggé rossz bőrben van – fejezem be erőtlenül. Nem akarok belemenni a legutóbbi képzelgésének részleteibe.

– Annyira sajnálom, Meryn! – Lee hangja lágyan cseng. – Tudom, milyen nehéz így látnod őt.

Köré fonom a karomat, majd a szememet lehunyva a vállának döntöm a homlokomat, vigaszt lelve biztos melegében. Lee sosem ítélte el engem a családom helyzete miatt – ez az egyik oka annak, hogy szeretem. Kezét ekkor az arcomhoz emeli, hogy félresöpörje a hajamat, a lélegzete forrón cirógatja a nyakamat.

Foga finoman a bőrombe mar, mire kiráz a hideg, és közelebb húzódom hozzá, miközben a hasamban forróság kezd kavargogni.

– Ha ezt így folytatod, nem lesz ebből semmiféle vacsora – mondom rekedtes hangon.

Lee drámaian sóhajt egyet és elhúzódik, majd kezét felemelve a fülem mögé túri a hajamat.

– Ha ez a kívánságod. – Az ajtóm felé int. – Csak utánad!

Ahogy kinyitjuk az ajtót, egy pillanatra megriadok, mert nem vagyok hozzászokva az ekkor eléem táruló látványhoz: az anyám főz. Ilyet már... nem is tudom, mióta nem csinált.

A szemöldökömet felhúzva pillantok Saela felé, aki a konyhaasztalnál ülve éppen egy sor, a palatáblájára írt számtani feladaton dolgozik – holnap dolgozatot ír, arra készül, jut eszembe.

Saela elmosolyodik és megrántja a vállát.

– Anya! – Lehajolok, és pusztít nyomok az arcára, mire ő meg rám mosolyog.

– Ezt meg miért kaptam, édesem?

– Csak úgy. – Nyelek egyet. – Csak... jó illata van a vacsorának, anya.

Ekkor belém mar a felismerés: manapság olyannyira ritkaságszámba megy, hogy magánál legyen, hogy az szinte már furcsának, helytelennek tetszik. A mellkasom összeszorul, majd Lee felé fordulok, hogy eltereljem a gondolataimat.

– Add ide azt a veknit! – mondom morcosan. – Vágjuk fel szépen. Tökéletes lesz a...

Kérdő tekintettel ismét anya felé pillantok.

– Édesapád kedvencét készítem, azt a halpaprikást, amit mindig kért. – Anya tovább kavargatja nyugodtan a lábos illatozó tartalmát. Látszólag nem veszi észre, micsoda néma csend is telepedik a szobára egy pillanatra, ahogy Saelával magunkba szívjuk annak ritka örömét, hogy anya az apánkról beszél.

Lee kettőnk közt járhatja tekintetét, majd odalép a pulthoz, kikap egy kést a tartóból, és kiveszi a veknit a zacskójából.

– Meryn, menj, ülj le!

Levetem magamat a Saela melletti székbe – a lábam fájdalommal lüktet, mert ma még leülni is alig volt időm. Lehunyom a szememet, magamba szívom a készülő étel illatát, a tűzhely és a szoba túlvégében álló kandalló melegét.

Saela homlokodon dob a krétájával.

– Ébresztő, nővérkém! – Kacagva felé fordulok és kikapom a kezéből a palatáblát, hogy lássam, min is dolgozik. Elbeszélgetünk róla, milyen napja volt az iskolában, de csak fél füllel figyelek rá, míg a másikkal meg az egymás mellett dolgozó anyát és Leet hallgatom.

Melegség járja át a szívemet, ami aztán kihagy egy ütemet. Ez túl normális.

Igyekszem nem azon rágódni, hogy úgysem tarthat sokáig, és helyette csak élvezni a pillanat örömét.

Ahogy leülünk az asztalhoz, Saela nekiáll kérdésekkel bombázni Leet a Társult Városról – a kastély túloldalán lévő kerületről, ahol csakis a Társultak és családjaik élnek. Saelát egészen azóta szétveti a kíváncsiság, amióta csak láttuk azt a pár Társultat végighaladni az utcán néhány napja.

Eppen vajjal kenegeti a kenyeret, amit Lee hozott, de a tekintete közben a kedvesemre szegeződik.

– Szóval akkor te láttad a Társult Várost?

– Igen, messziről, de a kastély felsőbb szintjeiről egész jól belátni. – Lee megmosolyogja a Saela arcára kiülő elragadtatott tekintetet.

– És milyen? – A húgom, az állát a kezén nyugtatva, feszült figyelemmel nézi őt.

Lee hümmög egy sort.

– Nos, először is, egyértelműen látszik rajta, hogy a Társultaknak és a farkasaiknak épült. Az összes utca szélesebb, hogy a rémfarkasok könnyebben el tudjanak menni egymás mellett anélkül, hogy megborzolnák egymás bundáját. – Hogy ezt érzékeltesse is, kinyújtja karját és megborzolja Saela haját.

– Látni a farkasokat a kastélyból? – kérdezi Saela szinte elfojtott lélegzettel. Túlságosan lenyűgözi a téma ahhoz, hogy boszszantsa, Lee úgy bánik vele, mint egy dedóssal.

– Néha – bólint Lee. – És egyszer még egy rémfarkaskölyköt is láttam, ha el tudod hinni. Még a kicsinyeik is hatalmasak! Általában távol tartják őket a város belterületeitől, mert abban a korban nagyon játékosak, és nem fogják fel, micsoda kárt is tudnak okozni. Képzeld el egy állatkölyköt, ami majdnem akkora, mint egy ló!

Saela lélegzete elakad.

– A kölykök biztos *olyan* aranyosak!

Lee a szemét forgatva pillant felém, mire felkacagok.

– Szerintem nem egészen érti, hogy olyan veszélyes farkaszörnyekről beszélünk, melyeknek akkora agyaraik vannak, mint

ez a kanál itt – suttogja nekem színpadiasan, ahogy szemléltetés-képp felemeli az evőeszközét.

Anya éppen a paprikással teli tálkákat teszi le elénk, amikor a változás kezd rajta erőt venni. Valami megváltozik a tekintetében – a szeme olyan üvegessé válik, amit annyira gyűlölök. A még mindig a kezében tartott tál megremeg, szaft és zöldségdarabok ömlenek belőle a padlóra. Rémületemre éppen Leere mered, amikor nekiáll hablatyolni.

Mielőtt még jobban kilötyögtethetné az ételt, kikapom a tálat a kezéből és leteszem az asztalra, miközben a szívem vad ütemet kezd el verni.

– Nocturn fogságba esett – sziszegi, és a hangja olyan rosszindulatúan cseng, hogy attól libabőr fut végig rajtam. – Fogságba esett, és amikor kiszabadul, darabjaira fogja tépni a világot. – Anya Leere veti magát, belemarkol a tunikájába. Lee már korábban is látta őt egy tévképzet közepette, de az sohasem ellene irányult. Anya arcára erőszakos felleg borul.

Minden tökéletes volt, úgyhogy a dolog természetesen nem tarthatott sokáig. Ezek a pillanatok többé már nem lepnek meg, de akkor is – engedtem magamat reménykedni. A szemem mögött forróság perzsel.

– Anya – mondom, így próbálva ismét magamra vonni a figyelmét, lenyugtatni őt. Istennő, mi járhat Lee fejében? Az igyekezetem csak még tovább hergeli anyát.

– *Té* meg – mondja, ahogy vad tekintettel felém fordul – nem az vagy, akinek szánt a sors.

Felemeli a kezét és megpróbál arcon csapni, de félúton elkapom a csuklóját és szorosan tartom. Az ezüst eljegyzési karperrec, amit apa adott neki, és amit sohasem vesz le, feljebb csúszik vékony karján. Anya küzd a szorításom ellen, ahogy igyekszem teljes mozdulatlanságra kényszeríteni őt.

– Bocsánat! – motyogom Leenek lángoló arccal. Képtelen vagyok ránézni. Képtelen vagyok elviselni azt a rémületet, ami most minden bizonnyal kiül az arcára. – Mindjárt visszajövök.

Aztán félig kivezetem, félig kirángatom anyámat a szobából.

– Légy átkozott! Hallottad? – Az anyám még aközben is mondja a magáét, hogy elhúzóom onnan.

A hátam mögül hallom, ahogy Saela magához vesz egy rongyot, hogy feltörölje a padlót. Félek megfordulni és szembeke-
rülni Lee arc kifejezésével. Mindig is kedvesen viselte anyám álla-
potát, de ezen a szinten még sohasem látta őt.

Végigvezetem anyát a rövid folyosón, el egészen az ágyáig,
majd elmormolok egy hálaimát, amikor kifejezéstelen arccal, el-
lenkezés nélkül bebújik a takaró alá.

– Anya – kezdem, de aztán nem tudom, mit mondhatnék,
ami bármit is számít. – Tessék, vedd be szépen a gyógyszeredet!
– mondom végül, ahogy felkapom a fiolát az ágya mellett álló,
éjjeliszekekrényként szolgáló sámliról.

A sűrű szirup szaga undorító, keserű és szúrós. El sem tudom
képzelné, az íze milyen lehet, de anya engedelmesen átveszi tőlem
a kanalat, majd miután lenyelte a gyógyszert, az orra alatt még
mindig motyogva és átkozódva a fal felé fordul.

Aztán csak ülök ott mellette némán az ágyon, fel-felszisz-
szelve a göröngyök miatt – már rég le kellett volna cserélnünk
a matracot, de egyszerűen nem volt rá ezüstünk.

Óvatosan felemelem a kezemet és végigsimítok anya karján,
addig ismételve ezt, amíg a feszültsége alább nem hagy, a lég-
zése pedig egyetlenessé nem válik.

Közben a saját légzésemet is igyekszem lenyugtatni, újra és
újra azt mondogatva magamban, hogy nem tehet róla, nem ő
akarta ezt. Néhanapján szükségem van az emlékeztetőre – már-
pedig a mai kétségkívül egy ilyen nap.

Ami a legrosszabb, hogy valami úgy szúrja a mellkasomat
– a fájdalmas tudat, hogy mekkora bolond voltam, amiért egy
„normális” estében reménykedtem.

Számunkra most már ez a normális.

Eloltom a fáklyát és lábujjhegyen kiosonok, mert nem aka-
rom felébreszteni – remélem, most majd alszik egy ideig, és nyug-
tot hagy nekünk az este fennmaradó részében. Erre aztán belém
hasít az önutálat, amiért azt kívánom, hogy az anyám hagyjon
békén, de aztán elfojtom ezt az érzést.

Habozva visszadugom a fejemet a ház nagyszobájába, mire
látom, hogy Saela és Lee, a félig elfogyasztott ételüket az asztalon
hagyva összehúztak két széket, és Lee éppen egy szerelmi bánat-
ban szenvedő istenekről szóló legendát olvas a hűgomnak. Saela

befészkelte magát melegséget árasztó karja alá, és teljes odaadással hallgatja a történetet.

Egy pár pillanatilag csak állok ott az ajtófélfának dőlve és nézem őket. Lee tekintete az enyém felé villan, és rezzenéstelen pillantása üzen nekem valamit – azt, hogy nem menekül el előlünk, még ezután a jelenet után sem.

A mellkasomat szorongató érzés alábbhagy, mire átvágok a szobán és helyet foglalok a padlón a lábuk előtt.

– Meryn adja elő a legjobban az istennőt – mondja Saela büszkén. – Meryn, a következő részt te olvasd!

– Rendben van, de már csak egy fejezetet olvasunk, aztán be kell fejezned a házi feladatodat, utána meg alvás – mondom, majd felkacagok Saela nyögését hallva.

– Az istennőt bezárták a toronyba, és senki sem tudta, hogy ott van – kezdem, Saela kedvenc történetének szavai pedig ismerősnek érződnek a számban. – Tudta, ha ki akar szabadulni, magának kell megtalálnia ennek a módját...

Miután Saela lefeküdt, kikísérem Leet, hogy jó éjszakát kívánjak neki, mire ő komoly arccal felém fordul. Ránca szaladó homlokára hópehelyek hullanak.

– Meryn, ez mégis milyen gyakran történik?

Felsőhajtok és mellkasának döntöm a fejemet. A keze fel-le jár a karomon.

– A képzelgések? Naponta.

Lee megszorítja a bicepszemet, mire felnézek a szemébe.

– Nem a képzelgésekről beszélek, és ezt te is tudod.

Nagyot nyelek és lesütöm a tekintetemet. Az a nő odabenn – az, aki megpróbált megütni – nem az anyám volt. Mindig is őszinte voltam Leével anya megpróbáltatásait illetően, és ő maga is számtalanszor látta már azokat a saját szemével, de azt sohasem említettem neki, hogy anya hajlamos erőszakossá válni. Úgy éreztem, ha szavakba öntöm ezt, azzal elárulom azt az anyát, akit valaha ismertem.

Talán itt az ideje elfogadnom, hogy az az anya, akit ismertem, nincs többé.

És aztán van még egy dolog, amit titkoltam előle, mindennek az a része, ami az álmaimban kínoz engem. Az, hogy a nagyanyám is ettől az örülettől szenvedett, mint ahogy előtte az ő anyja is. Az, hogy az örület ott él a véremben, az árnyak közt rejtőzik, arra várva, hogy engem is a mélybe rántsón.

– Elbírok veled, ahogy te is láttad – motyogom.

– Nem is miattad aggódom. *Egyértelmű*, hogy te állod a sarat. De mi a helyzet Saelával? Ő nincs itt biztonságban. Mi lesz, ha történik valami, amikor éppen nem vagy itt?

Az ereimben tehetetlen düh szikrázik. Felnézek rá, miközben nagyon igyekszem visszatartani a szememet csípő könnyet. Tudom, hogy igaza van, de...

– Mégis mit kéne tennem, Lee? Hagyjam magára az anyámat? Vigyem el Saelát máshová? Hogyan tudnék egyszerre két helyért fizetni? És ki fog ügyelni az anyámra, amikor nem vagyok itt?

– Költözz hozzám! – mondja. – Majd én gondját viselem kettőtöknek. Édesanyád meg maradhat itt, és gyakran ránézünk majd.

Meglepett kacaj szakad fel belőlem.

– És ezt meg mégis hogy hoznánk össze? A lakásod egy egérluk. Nem férünk el benne hárman.

– Akkor majd elköltözünk onnan, keresünk egy nagyobb helyet. Vagy az anyádat visszük el oda, te, Saela és én meg majd élünk itt. Majd megoldjuk valahogy, cica. De meg foglak védeni téged, és meg fogom védeni a húgodat is. Engedd ezt meg nekem!

A könnyeim immár szabadon potyognak, forró csíkokat húznak az arcomon a téli hidegben. A mellkasom összeszorul, és hirtelen mintha nem jutnék lélegzethez. Mennyi idő telt már el azóta, hogy valaki őszintén segíteni akart nekünk? Amióta valaki szembesült a helyzetemmel és kiutat kínált?

Nem, ez annál is több – Lee felajánlotta a segítségét, majd ragaszkodott hozzá, hogy el is fogadjam.

Mégis honnan jött ez a férfi, aki ilyen rettentő hatalommal bír ahhoz, hogy megolvassza a szívemet? A napot, az eget, és a fényt magát is odaadnám azért, csak hogy biztosan tudjam, sohasem kell majd elveszítenem őt.

Lee nyaka köré fonom a karomat és lehúzóom őt magamhoz, kétségbeesetten vágyva rá, hogy ajkamon érezhessem ajkát. Hátrafelé terel engem, befordul a sarkon, egyenesen abba a síkatorba, ami az utcánkkal merőlegesen húzódik. Itt nincsenek utcai lámpások, úgyhogy az árnyak közé olvadhatunk. Ez a legrejtettebb hely, ami csak nekünk kijut.

Kifulladásig nekitántorodok a mögöttem lévő falnak, majd Leet is magam után rántom, egészen addig, amíg teste az enyémmel nem feszül, amíg forrósága és kemény izmai a durva köveknek nem nyomnak.

Amikor az ajkunk ismét találkozik, az nem lágy, hanem követelőző. Beleveszek csókunk kielégíthetetlen fergetegébe, kezemmel körbefogom a derekát, pár ujjamat nadrágjának szegélye alá csúsztatom, egészen addig, amíg jeges ujjbegyeim forró bőrére nem lelnek.

Lee a számba morog, durván a falnak nyom, miközben vágya keményen és sűrűn feszül nekem. Nekinyomom a csípőmet, majd örömmel tölt el a hang, ami erre felszakad belőle. Kirántja tunikám szegélyét a nadrágomból, egyik kezével megragadja a csípőmet, hogy egy helyben tartson, miközben a másik megfelcsúszik puha bőrömön és megragadja a mellemet, kezét és a mellbimbómat mindössze csak egy vékony szövetréteg választja el.

Forróság jár át, mire megtöröm a csókot, hogy rá tudjak nézni. Mindketten úgy nézzük a másikat, mintha arra sarkallnánk őt, hogy legyen mersze még tovább menni.

– Még nem zártuk le ezt a témát – mondja.

– Nem – értek veled egyet. – Majd később még beszélünk róla.

A szája ismét az enyémmel feszül, alsó ajkamat a szájába húzza, és addig szívogatja, amíg fel nem nyögök.

Kalandozó ujjaim rálelnek arra, amit kerestek – Lee vágya súlyos és vastag a kezemben a nadrágján keresztül. Simogatni kezdem, mire a szánk eltávolodik egymástól. Lee az enyémmel hajtja a homlokát, miközben kapkodja a levegőt.

– Gyere át hozzám?! – A hangszíne félig kérdő, félig parancsoló, és *istennő*, bárcsak megtehetném! Bevettem a havi fogam-

zászágtól főzetemet, amit anya gyógyszerével együtt szerzek be a patikustól. De...

Egy ideje már nem akarom magára hagyni Saelát éjszakára, egészen azóta nem, hogy innen alig pár háztömbnyire elrabolták Leesát.

Már csak ennek a gondolata is kioltja a most bennem tomboló lángokat.

Lee arca még mindig ki van vörösödve a csókjainktól, a haja kócos, belém pedig belém hasít a megbánás, de tudom, egészen addig gondolni sem tudok majd másra, amíg rá nem nézek Saelára, és meg nem bizonyosodom róla, hogy minden rendben van.

– Majd máskor. Nézd, jobb lesz, ha indulsz, de addig is el fogok gondolkodni az ajánlatodon és... majd csak kitaláljuk, hogy hozzuk össze.

– Rendben – mondja, majd ad nekem egy utolsó búcsúcsókot.

Visszamegyek a házba, gondosan ráfordítom a zárat magam mögött, majd sietős léptekkel megindulok a Saelával közös szobám felé. Ahogy kinyitom a szobánk ajtaját, hűvös szellő csap meg, mire kiráz a hideg.

Ez furcsa – itt nem lenne szabad szellőnek lennie.

A tekintetem az ablak felé villan, ami ki van nyitva, ezzel beengedve a jeges levegőt. Vadul zakatoló szívvel Saela ágyához rohanok.

Abban senki sem fekszik.

Saelának nyoma veszett.